

Klimanytt 249

Redaktør: Ole Henrik Ellestad

24.4.2019

klimanytt@klimarealistene.com

De små klimagleder

Rögnvaldur Hannesson*

Mediene overgår seg selv i å formidle suksess for sol- og vindkraft som erstatning for fossil energi. EUs reduksjoner er små og minimale i global sammenheng. Utviklingslandene eskalerer utbygging av kullkraft som ledd i bekjemping av fattigdom. Da trengs sikker og billig fossil energi.

Minimale utslippsreduksjoner i EU

I en lederartikkel den 2. april gledet *Dagens Næringsliv* seg over at utslipp av karbondioksid fra kvotepliktige bedrifter i EU gikk ned med 3,3 prosent i 2018. EUs andel av verdens utslipp var 10 prosent i 2017, og neppe mer enn halvparten av dette kom fra kvotepliktige bedrifter. Den omtalte reduksjon på 3,3 prosent tilsvarer derfor neppe mer enn 0,17 prosent av verdens samlede utslipp.

Det ble også påpekt at «rask vekst i fornybar energi i Europa bidrar til å skvise ut kullkraft». Bruk av kullkraft i Europa falt med 3,3 prosent i 2017, men EU produserer kun 7 prosent av verdens kullkraft (BPs energistatistikk), slik at denne reduksjonen tilsvarer kun 0,2 prosent på verdensbasis. Samlet sett økte verdens produksjon av kullkraft med 3,2 prosent fra 2016 til 2017.

Vi snakker tydeligvis om de små gleder.

Markant utslippsøkning i utviklingsland

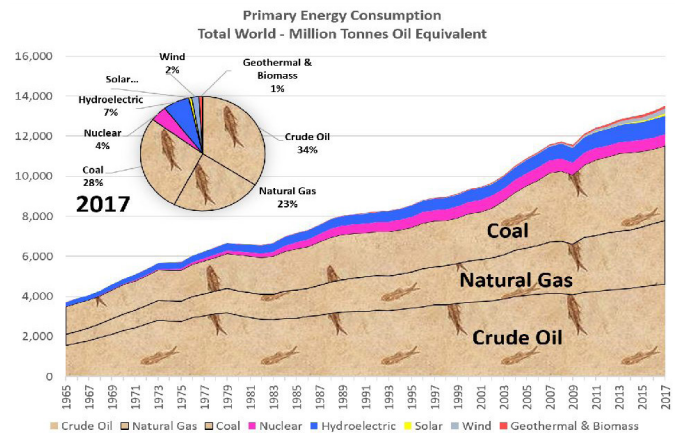
Nylig kom IEA (*International Energy Agency*) med en [statusrapport om karbondioksidutslipp](#) 2018. Den viser bl.a. utviklingen fra 1990, omtrent den gangen man begynte å snakke om disse utslippene som en trussel. Siden har utslippene stort sett gått opp, med et påtakelig unntak for 2009, året etter finanskrisen. Var ikke det en deilig tid?

Andre interessante opplysninger fra IEA: 2014–16 var utslippene omtrent uforandret, men i 2017 og 2018 tok de et markert rykk oppover og økte med 1,6 prosent begge årene. I Kina økte utslippene med 2,5 prosent i 2018, og produksjon av kullkraft økte med 5 prosent. I USA økte utslippene med 3,1 prosent, etter å ha falt i en årrekke takket være overgang fra kull til gass.

Det er i utviklingslandene utslippene av karbondioksid øker mest. Kina er allerede verdens største utslippsland. Økningen i folkerike utviklingsland som Kina, India, Bangladesh, Indonesia, Vietnam og Malaysia var fra 3 til 10 prosent i 2017. Det er i disse landene den fremtidige konsentrasjon av antropogen karbondioksid i atmosfæren kommer til å bli avgjort, og de later ikke til å være særlig affisert av klimaangst.

Tiltak fra grønn energi med liten virkning

En ting er at det er delte meninger om betydningen av karbondioksidutslippene for verdens klima. Men de som tror de har betydning bør i det minste stille seg spørsmålet hvor stor virkning de tiltakene har som de etter beste evne prøver å påtvinge seg selv og andre. Står deres angivelig positive virkninger i forhold til hva de koster?

Verdens primærenergiforbruk 1965–2017 fordelt på kilder

Figuren (BP) viser at sol og vind i 2017 sto for kun 2,6 prosent av verdens energiforbruk. Kull, olje og naturgass har økt desidert mest, og vil fortsette slik med de foreliggende prosjekter og planer. De norske klimatiltakene har, isolert sett, ubetydelig virkning, men verre er det at endog de europeiske tiltakene har meget liten virkning de også. De europeiske utslippene av karbondioksid er kun 10 prosent av verdens samlede utslipp og fallende, fordi andre land er først og fremst opptatt av økt vekst og velstand for egen befolkning. Det krever sterk økning i energiforsyning. Vind- og solenergi er verken billig eller pålitelig. Det er verdens utviklingsland fullt klar over og handler deretter.

Det er jo heller ikke så vanskelig når de er klar over at beskjedne og tildels fordelaktige effekter fra økt CO₂ står opp mot verdens viktigste utfordringer knyttet til økonomisk utvikling. Det krever billig og sikker fossil energi.